

Sygn. akt I C 64/19 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Lucyna Szeredy

po rozpoznaniu 20 marca 2019 r. w J.

sprawy z powództwa (...) (...)z siedzibą w W.

przeciwko D. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C upr. 64/19

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jaśle z 20.03.2019 r.

Powód H. I (...)z siedzibą w W. wnosił o zasądzenie od pozwanego D. K. kwoty 358,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 236,53 zł oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym (...) Bank S.A. (poprzednio (...) Finanse S.A.) umowy kredytowej o nr (...), która nie została spłacona. Powód uzyskał legitymację czynną do dochodzenia przedmiotowej wierzytelności na podstawie umowy przelewu, zawartej z bankiem.

Z uwagi na fakt, że pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew i nie stawił się na wyznaczone posiedzenie sądu, stosownie do treści art. 339 § 1 k.p.c., Sąd zobligowany był do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego. Przyniesione w pozwie twierdzenia budziły jednak poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznano za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego, co ograniczyło się w zasadzie do dopuszczenia dowodu z dokumentów złożonych i zawnioskowanych przez stronę powodową.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pozwany D. K. zawarł 15.02.2013 r. z (...) Finanse S.A. umowę o kredyt konsumencki na zakup towarów i usług o nr (...). W ramach tej umowy uzyskał środki pieniężne w kwocie 502,86 zł, zobowiązując się do spłaty całkowitej kwoty 566,60 zł w 13 miesięcznych ratach, począwszy od marca 2013 r (dowód: kserokopia umowy o kredyt – k. 3 - 6).

W dniu (...) pomiędzy powodem a (...) Bankiem S.A. doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, przedmiotem której była m.in. wierzytelność wynikająca z ww. umowy o kredyt konsumencki. Strony określiły kwotę wymagalnego

kapitału na 355,64, odsetki 34,77 zł, opłaty i koszty na 121,97 zł (dowód: kserokopia wyciągu z umowy przelewu wraz z wyciągiem z załącznika nr 1A l.p. (...) – k. 39 - 47).

Powód H. I(...)wpisany jest do rejestru funduszy inwestycyjnych prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie, VII Wydział Cywilny Rejestrowy, pod numerem (...) (...)(dowód: wyciąg z rejestru funduszy – k. 35 - 36).

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach przedstawionych przez stronę powodową, co do których nie znalazł podstaw do odmowy ich wiarygodności.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego powództwo podlegało oddaleniu w całości, a to z uwagi na upływ terminu przedawnienia, a także niewykazaną legitymację czynną powoda.

Na wstępie, analizując zasadność roszczenia wskazać należy, że zgodnie z art. 509 k.c. w wyniku przelewu wierzytelności cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim istniała w chwili zawarcia umowy o jej przeniesienie. Jak podkreśla się w orzecznictwie, w wyniku przelewu wierzytelności, przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (por. m.in. wyrok SN z 05.09.2001 r., I CKN 379/00, Lex nr 52661).

W niniejszej sprawie powód przedkładając umowę przelewu wierzytelności z 02.02.2018 r. wraz z załącznikiem w postaci wyciągu z listy wierzytelności w zakresie odnoszącym się do osoby pozwanego, wykazał, że nabył opisaną w pozwie wierzytelność od (...) Bank S.A.

Należy zauważyć, że pozwany nie zawierał jednak umowy o kredyt z (...) Bank S.A. lecz z (...) Finanse S.A.

Powód z kolei, odnośnie przekształceń podmiotowych swojego kontrahenta powoływał się jedynie na przeniesienie całego majątku (...) Bank S.A. na (...) Bank S.A. Nie przytoczył natomiast żadnych twierdzeń na okoliczność nabycia przez (...) Bank S.A. przedsiębiorstwa (...) S.A. oraz wierzytelności z tytułu umów kredytowych zawartych przez (...) Finanse S.A. Okoliczność ta nie wynika również z przedłożonego odpisu KRS (...) banku (por. k. 16 - 19).

W tych okolicznościach za budzące uzasadnione wątpliwości należało uznać twierdzenia powoda odnośnie jego legitymacji do dochodzenia na drodze sądowej ww. wierzytelności. Skoro bowiem powód podnosił, że cedentowi (...) Bank S.A. przysługiwała dochodzona niniejszym pozwem wierzytelność, to w jego interesie było wykazanie, że pomiędzy wierzycielem pierwotnym, tj. (...) Finanse S.A. a (...) Bank S.A. zachodzi tożsamość podmiotowa albo, że miał miejsce ciąg cesji. Tymczasem powód nawet nie wskazał, że takie przekształcenie miało miejsce.

Podkreślić również należy, iż powód reprezentowany przez fachowego pełnomocnika był wzywany już na etapie postępowania upominawczego o uzupełnienie podstawy faktycznej roszczenia poprzez przedstawienie dokumentu, z którego wynikałoby nabycie ww. wierzytelności na powoda. Pomimo przedstawienia wyciągu z umowy z (...) podstawa faktyczna roszczenia pozostaje niepełna i wątpliwa.

Niezależnie od powyższego, roszczenie powoda należy uznać za budzące uzasadnione wątpliwości także z uwagi na wynikający z treści umowy kredytu termin wymagalności roszczenia.

Powód w tym zakresie nie przedstawił jakichkolwiek dokumentów, które pozwoliłyby ustalić Sądowi, w jakim trybie i terminie doszło do rozwiązania umowy. Zważając jednak na fakt, że umowa przewidywała okres spłaty 13 – miesięczny tj. do kwietnia 2014 r. należy przyjąć, że najpóźniej w kwietniu 2014 r. doszło do jej rozwiązania. W sytuacji, gdy pozwany nie wywiązywał się

z obowiązku spłat w umówionych terminach, zgodnie z zapisami umowy, kredytodawca mógł umowę wypowiedzieć. Wobec faktu, że kwota dochodzonego kapitału sięga połowie pierwotnej wysokości zobowiązania kredytowego można zasadnie przyjąć, że warunki do wypowiedzenia umowy miały miejsce już po upływie ok. 6 miesięcy obowiązywania umowy kredytu. Niezależnie zatem od trybu rozwiązania umowy i faktu, czy kredytodawca skorzystał z uprawnienia do wypowiedzenia umowy, okoliczności sprawy

w każdym razie nakazują przyjąć, że data wymagalności roszczenia przypada nie później aniżeli w kwietniu 2014 r.

Tymczasem sprawa została wniesiona do sądu 07.05.2018 r. (por. datę stempla pocztowego – k. 23), a więc znacznie po upływie terminu o jakim mowa w art. 118 k.c. i wobec powyższego należy uznać, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu.

Z powołanego przepisu wynika, że termin przedawnienia roszczeń wynikających z faktu prowadzenia działalności gospodarczej, wynosi 3 lata. Zważając, że kredytodawca, zawodowo tj. profesjonalnie w sposób zorganizowany zajmuje się zawieraniem umów kredytowych, to tym samym roszczenia z takiego tytułu mają niewątpliwy związek z prowadzoną działalnością w rozumieniu art. 118 k.c. Kwalifikacja roszczenia decydująca o terminie przedawnienia nie ulega zmianie w przypadku zmiany podmiotowej po stronie wierzyciela. Takie stanowisko zostało wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego – m.in. uchwała z 17.07. 2003 r., III CZP 43/03, OSNC 2004, nr 10, poz. 151.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 3 lat od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu - powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce.

Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28.07.1990 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz. U. Nr 55, poz. 321) do dnia 09.07.2018 r. (do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2018 r. poz. 1104), Sąd badał zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli został zgłoszony przez stronę. Od dnia 09.07.2018 r. wszedł w życie przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, a ponadto zgodnie z przepisem art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej (to jest Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (to jest w znowelizowanym brzmieniu). Powyższe oznacza konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia przy orzekaniu od dnia 09.07.2018 r., także w sprawach wszczętych przed tym dniem, a dotyczących roszczeń przysługujących przeciwko konsumentom.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa. Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości. W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.